

1. De koning komt

'De koning komt,' zei de moeder van Julie.

'De koning komt,' zei de vader van Julie.

'De koningskont,' zei Julie. En toen maakte ze een pirouette. Een heel snel rondje, op de punten van haar tenen. Zo snel als de paarse tol.

De paarse tol was eerst van oma. Nu was hij van Julie. Een houten balletje met een rode punt.

‘Ik ben een tol!’ riep Julie.

‘Jij bent een prinses!’ riep de oma van Julie. En ze klapte in haar handen van plezier.

Eerst had Julie twee oma’s. Eén oma was een sterretje geworden. Oma Sterretje.

De lamp van oma Sterretje was er nog wel. De lamp had ook een naam. Tiffany. Tiffany ging naar het huis van Julie. Toen oma dood was.

Tiffany was van glas. Er zat een vlinder op haar rode kap. Ook van glas. De vlinder was blauw.

Julie hield van Tiffany. Als ze de lamp aandeed, straalde de vlinder. En dan dacht Julie aan oma Sterretje.

De oma in de woonkamer was geen sterretje. Maar ze had wel sterretjes. Stukjes goud. In de ogen. Ze glommen.

Oma was elke dag blij. Blijde oma. De moeder van Julie zei dat oma anders was. Anders dan eerst. Omdat oma alles vergat. Alle dagen, alle weken, alle jaren. Alle huizen, alle straten, alle plaatsen. En alle mensen. Zelfs de koning.

‘Zeg, waar is die koning?’ vroeg de oma van Julie. ‘Ken ik hem?’ Ze nam een hap soep met een vork.

‘Het is de koning van ons land,’ zei de moeder van Julie.

‘O, de koning van ons land,’ zei oma. En ze staaarde naar buiten.

De oma van Julie keek heel lang naar de lantaarnpaal aan de voorkant van de straat. Een doodgewone lantaarnpaal.

‘Nee, die ken ik niet,’ zei ze ineens. ‘Ik ken geen koning. Ik ken alleen deze prinses.’ Ze keek Julie vrolijk aan. Met ogen vol sterretjes.

‘En ik ken u!’ riep Julie uit. En toen liet ze haar hondjes dansen. Bonnie, Bruintje, Blackie en Blondie. Op de achterpootjes,

in een kringetje, om oma heen. Net als in het circus. Het circus uit Babaroetsjka.

Babaroetsjka was ook een land. Alleen Julie wist waar het lag. ‘Allee hop!’ riep Julie.

‘Julie, doe toch eens rustig,’ riep de moeder van Julie.

Maar daar wilde oma niets van weten. ‘Julie is een kind. Kinderen hoeven niet rustig te doen. Alleen als ze ziek zijn, doen ze rustig.’

‘Als je dood bent, doe je ook rustig,’ zei Julie.

‘En als de koning komt,’ sprak de moeder van Julie streng.

‘En die komt,’ zei de vader van Julie. ‘Naar mijn papierfabriek!’

‘En naar mijn scharenfabriek!’ riep de moeder van Julie blij.

De hondjes van Julie waren ook blij. Bonnie pakte haar drinkbak. Hap. En toen gooide ze hem in de lucht. Allee hop! Nu zat de bak op de kop van Blackie.

‘Blackie is de koning!’ riep Julie. ‘De koning van Babaroetsjka!’

2. Een geheimpje

‘En ik ben de koningin!’ riep oma.
Ze pakte haar kom van tafel. Er zat nog maar een beetje soep in. De oma van Julie draaide het bakje om en zette het op haar hoofd.

‘Lang leve de koningin!’ riep oma blij.

En Julie klapte. Voor oma. De koningin van Tomatensoepland.
Met ballen.

De oma van Julie had een rood gezicht. Dat kwam van de soep.
Want er zat nog een beetje in toen de kom een kroon werd.

‘Net bloed,’ zei Julie.

‘Rood is lekker,’ zei oma. Ze likte met haar tongetje langs haar lippen.

‘Dit kan zo niet langer,’ zei de moeder van Julie.

‘Oma, we brengen u terug,’ zei de vader van Julie.

‘Terug? Waar is dat?’ vroeg de oma van Julie.

